השואה עדיין חיה

ישראלים פליטי השואה מעידים במשפטם של אנשי אס־אס ממחנה מיידנאק

שלהי קיץ ישראלי. שמש מלהטת עדיין בחזקה. בית־המישפט שלאחר הפגרה מלא אנשים. עורכי־דין מתרוצצים במיסדרונות, עדים ושוטרים מחכים לתורם ליד האולמות, וסקרנים מחפשים מישפט מעניין.

רק באולם מס׳ 299 בבית־מישפט בתל־אביב אין זה יום רגיל. באולם המפואר, מתחת לסמלה של מדינת־ישראל, יושבים ארבעה שופטים גרמנים. האולם מלא עורכי־דין גרמניים בחליפות־קיץ אפורות. ועל דוכן העדים עדה בוכיה.

העדה מעידה בגרמנית, אולם מיבטאה האידישי בולט מאד. היא מספרת סיפור־זוועה מחריד. עיניה דומעות, והיא אינה יכולה להמשיך.

היא מעידה על יומם האחרון של הילדים היהודים ואמהותיהם במחנה־המוות מיידא־נק, בשנת 1943. עדותה מחרידה כפליים, מכיוון שלפרידה קליגר, העדה, היו אחות ובן אחות במחנה.

„אחותי היפה״. באותו יום זוועות, הלכה פרידה לעבודתה במחנה, כרגיל — בשעות הבוקר. היא עברה במכוון ליד הבלוק בו היו הילדים, כדי לראות את קרוביה. הם היו שם כרגיל.

בצהריים, כאשר עברה שם שנית, היה הבלוק דומם וריק מאדם. פרוסת הלחם שחסכה מארוחתה הדלה עבור הילד נשמטה מידה, והיא רצה לברר היכן נעלמו כולם. מישהי אמרה לה, כי כל יושבי הבלוק, הילדים ואמהותיהם, הועברו לבניין ארוך שהיה בסוף המחנה. היא החלה רצה, כל עוד נפשה בה, לברר מה קרה לאחרונה, ולא שעתה לאזהרות חברותיה, כי היא עלולה להיירות במרוצתה המטורפת.

כאשר הגיעה למקום בו היו הילדים, ראתה אותם עולים על משאיות. המקום היה מוקף אנשי אס־אס, והיא בייאושה פנתה לאחד מהם וביקשה ממנו להרשות לה להצטרף לטרנספורט, מכיוון שבנה נמצא שם. הוא הסתכל בה בלגלוג ואמר לה להסתלק: „את צעירה מדי ללכת איתם. את עוד יכולה לעבוד, אחר כך תלכי גם את.״ ואז דחף אותה בכוח. היא נפלה ארצה, ובקומה ראתה את אחותה ובנה בן ה־7, בין האחרונים העולים על המשאית. עיני אחותה חיפשו אותה בייאוש וב־תיקווה. אולי תוכל אחותה הקטנה להצילה.

„היא היתה כל כך יפה אחותי, ובנה הסתכל עלי ושאל: דודה, אני לא אראה אותך יותר לעולם?״ העדה מתפרצת ב־בכי. השופטים הגרמנים מסבים את עיניהם במבוכה. לא נוח להם.

בית־מישפט ישראלי, קיץ 1978, השבוע בו מוקרנת בטלוויזיה הסידרה שואה. וכאן, בבית־המישפט, אין זה חלום בלהות. אף לא הזייה פרנואידית.

כאן, באולם 299, מתנהלת חקירת עדים במישפטם של אנשי אס־אס ממחנה מיידא־נק, העומדים לדין בדיסלדורף, מערב־

דרכי חיים

המתאבק והיתומים

אביו המנוח של המתאבק רפאל הפרין הקים בית־מחסה ליתומים, ואילו רפאל הפרין מואשם בהתאכזרות לילדי המוסד ומנהליו

„רפאל הלפרין הינו אדם אלים, שבמשך שנים רבות הסתכסך עם כל אחיו ואחיו־תיו, ניהל נגדם מישפטים רבים ובעבר אף עשה מהומות בבית חינוך לילדים (מיסחו של אביו), היכה ילדים ומדריכים, שבר רהיטים וחלונות, כל זאת משום שלא רצו לעשות כרצונו...״ כך מתאר עורך־הדין התל־אביבי יהודה מוריץ את אופיו של המתאבק הנודע, רפאל הלפרין.

עורך־הדין מוריץ מוסיף עוד פרטים ל־תיאור: „היה מיקרה שרפאל הלפרין היכה את אחיו באופן כזה, שהיה רתוק למיטתו במשך שבועות אחדים. בשני מיקרים אח־רים הגיש רפאל הלפרין תביעות מישפ־אותי־מישפט שנגבו ע״י משפחתו כי לא רצו שום מגע איתו.״

האב הקים, הבן הורס? לפני יו־תר מ־20 שנה הקים הרב חיים יעקב הלפרין את בית־היתומים הנקרא בית הילד בבני־ברק. בימים אלה הפכו בית־היתומים, החשליטה בו, סלע מחלוקת בין בניו של הרב הלפרין, שהלך בינתיים לעולמו. אחד הבנים הוא המתאבק, שהחזיק במשך ה־שנים האחרונות ציוד רב משלו בשישה מחדרי המוסד, שהיו בחזקתו. רפאל הלפרין מאשים את מנהלי המוסד, נחום יואל הלפ־רין ושרה כהן, שהם קרובי מישפחתו, ב־גרימת נזק לרכושו.

עוד טוען הלפרין, בתביעה אזרחית שהגישה בשמו עורכת־הדין בתיה פרחוד־ניק, כי בני־מישפחתו מתכוונים להעביר את השליטה בבניין לידיים אחרות, והוא דורש להוציא צו איסור פעולה זה.

בכתב־ההגנה מכחישים הנתבעים את חזקתו של הלפרין על חדרים בבניין, ו־

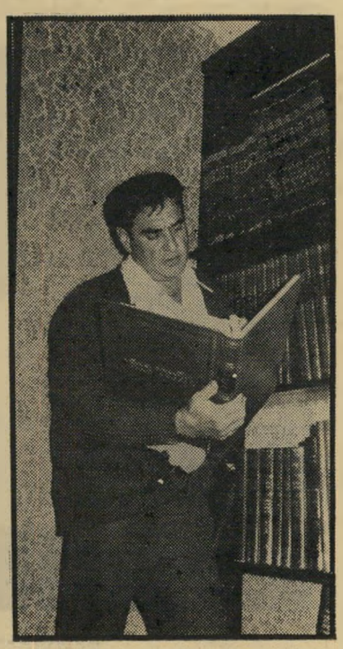

רפאל הלפרין
נתבע

מייחסים לו התנהגות אלימה. עוד טוענים שבשנות ה־60׳ הורשע רפאל הלפרין בדין פלילי, בעיקבות שותפות שהיתה לו עם אחרים, במיסעדה ניו־יורק בתל־אביב. ל־אחר־מכן פתח חנות־נקניקים ברחוב בן־יהודה בתל־אביב, וחיסל אותה בעיקבות סיכסוך עם השכנים. את כל הציוד הישן מעיסקי המזון שלו, איחסן הלפרין, לטענת מנהלי בית־היתומים, בחדרי המוסד, לא כל רשות.

הרב המתאבק. רפאל הלפרין נודע כאיש־שרירים. הוא היה אלוף ישראל ב־התאבקות חופשית, וטען לתארים נכבדים ברמה בינלאומית, בקאראטה וג׳ודו. לפני כשנתיים הופיע בתוכנית עלי כותרת ב־טלוויזיה והפגין את היישגיו. לאחר־מכן תבע את עורכי המישדר לדין, על הוצאת דיבה. הוא גם ניהל מכון לרזיצת מכוני־יות. אחרי הבחירות לכנסת התפרסם הלפ־רין שוב. הוא עלה לכותרות (העולם הזה 2074), לאחר שהאשים את ח״כ שמואל סלאטו־שרון בעבירות פליליות בעת מסע־הבחירות. בשנים האחרונות חזר ללמוד בישיבה, וכעת הוא טוען לכתר הרבנות. בית־מישפט השלום בתל־אביב, שבו תתחיל להתברר בימים אלה התביעה האזרחית של הלפרין, יקבע אם הוא עוסק רק במיצוות. גרמניה. מישפטם נמשך זה כשנתיים. בין 14 הנאשמים גם כמה נשים. גילן נע בין 56 ל־60. גם ברגיטה־צמאת־הדם, ששמה היה ידוע לשימצה עומדת לדין.

בית־המישפט הגרמני כולו, על ארבעת השופטים וכל עורכי־הדין, המייצגים את התביעה וההגנה, בא ארצה כדי לחקור כאן כמה עדים, החולים מכדי לנסוע להעיד בגרמניה, וכאלה המסרבים לנסוע לשם. אולם העיתוי הפעם היה בלתי־צפוי. הם הגיעו ממש בשבוע בו החלו להקרין בארץ את שואה.

וכאן, באולם בית־המישפט, מתברר כי השואה לא הסתיימה. שכן חוק ההתיישנות הגרמני, שייכנס לתוקפו בשנת 1979, אינו מסוגל למחוק את זיכרונות השואה של פרידה פרידה ואחרים, החיים אותה יום־יום.

מעוניין בעסק רציני?!

כדאי שתדע מה קורה בעולם התחתון! איך? קנה את

„ספר רע״ יידען לפושע המאורגן

מאת: האיש הכי מצחיק במדינה

הסטיריקן מאיר עוזיאל

האיש שלנו ב־9 בריבוע, שיפודים ולצון נופל על לצון.

קנה בחנויות הרציניות או שלח — עוד היום — 72 ל״י בלבד לרב מכר — הוצאה לאור, רח׳ צה״ל 101, קיראון, ותקבל מיד „ספר רע״ בדאר רשום.

הפצה לחנויות: ספרים לעם, רחוב נחמני 15 ת״א, טל. 288690.

קבלת מודעות לכל העיתונים במחירי המערכת

פירסום אידיאל
אבן גבירול 110 תל־אביב
(פינת אנטוקולסקי)
טלפון 227117, 227118
חניה חופשית

„רובקס״
חגיע מדאי חדש של חצלחות תפאורות של „רובקס״

דפוס
„נוה שאנן״
רח׳ יסוד המעלה 15, ת״א

מאחל ללקוחותיו ולכל בית ישראל
שנה טובה

גלריה חוראל
רחוב ז׳בוטינסקי 3, ת״א, טל. 241628

מודיעה אנו מתרחבים

בקרוב תיפתח הגלריה החדשה

גלריה חוראל

מאחלת לכל מכריה וידידיה
שנת שלום ושיגשוג